

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméní přékmurske evang. šinjorije reditel
i vřđávník: FLISÁR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; Imé „Düševní list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvřnstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednřk na mřsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dřhovník i vučitel.

Človek i skuza.

Skuza je nebeski dár. Edna legenda tř právi, gda sta prvi pár lřdi Adam i Eva řalostno i z prignjenov glávov odřjala iz řden přngrada, té se je eden angel na njiva zgledno z svojim milim poglřdom, i kak njiva je etak glřdo i premiřlřvo si je od zemelskoga řitka třva dvř řalostniva vandrara, ki sta iz lřpoga krřlevskoga ogrřčka v nepoznřno přřřčřvo priřla, se je na njegovom obrřzi edna skuza pokřzala, řtera je dolispřdnola na ete svřt. Tř je bio začřtek skuze.

Ali nř samo legenda, nego řlovečř vardřvanje nam třdi tř právi, da je skuz potoka začřtna vretina nebeski dár. Skuziti se nam nř trbej navčiti, řr řřkati řř té znřmo, gda se narodimo. Zemelski řlovek se preveč dosta more navčiti od drřgi lřdi, ali skuziti se navči od samoga sřbe. Kak řmetno je mřlomi deteti se hoditi navčiti. Potrřben njemi je ede drřgi řlovek, ki ga vři. Kak řmetno je gřčřti se navčiti. Třdi tř je potrřben eden drřgi řlovek, potrpliva mati, ki njemi pokřže skrivnost gučř. Ali gda hodřči spřdnemo, ali gda hřdi lřdřř oranijo naře sřcé z rečřmi ostroga nořa, niřče nřs je nř nřvčř na tř, da etakřega hipa řřkati trbej, nego řřčemo mi sami od sřbe. Rřvno tř je skuze drřga i nevčenjena vrřdnost, da sino tř nř od řloveka od lřdi dřbili, nego tř potrřbno orořje nam je Břg dao, naj mi tak zbořřjemo edno řivlřnje potrplivo.

Skuza je navkřpen, univerzřlen řloveči

jezik. Skuziti se telko pomřmi, kak nřmo gučřti. Jestejo lřdřř, ki vřre i vřre gučřjo i dřnok nikaj ne povřjo, i jestejo lřdřř, ki so samo edno sekundo gučřli, potom so se njim pa oči z skuzami napunile i dřnok so dosta povedali. Govor, gučř skřz razmi mřlo dřte tak, liki sřri starec. Dřte vřasi tiho postřne i z bojřzlivim poglřdom glřda na svojo mater, gda jo vidi skuziti, řřkati se. Skřz gučř skřz razmiřjo eden drřgoga střri i mlřdi. Z pomočřřv gučř skřz eřře třhinci razmiřjo eden drřgoga. Po třhinskem jeziki gučřči řlovek stojř pred tvoje hiře pragom i třhinske reči mřmra od denřřnje velke sřkeřine i siromařtva. Tak misliř, da si pri břbelskom třřmi, řr z třhinskoga gučř nikaj ne razmiř, ali gda se pa na tistoga řloveka obrřzi prikřže edna topla skuza, tak čřtiř, liki bi ti na sřcé spřdnola i té řř vse razmiř řnjř, řr skuziti se, tř je navkřpen univerzřlni řloveči jezik. Té jezik povřřd vsřki řlovek razmi.

Skuza je oblřst. Třkřa oblřst, řtero dnesdřn dostakřřt na lagojeponřcřjo. Dnesdřn nř samo dosta krivi dřřndřřv, nego třdi dosta krivi skřz jeste med lřdřmi. Lřdřř so goripřiřli na tř, da se z skuzami dosta vsega lřko dosřgne, řr so skuze velka oblřst. Nega třkřega lřpoga govora, z řterim bi lřdi leři bilř pridobiti, liki z řřčřm, z skuzami. Edna skuza třdi več dosřgne, kak edna trda rečř, řr je v njřj več občřtnosti. Gdř řřkřřčřega řloveka vidimo, tam střnemo, ga milřřjemo i třdi večřřřt řnjřm vrřd trpimo i skuzimo se. Z oblřstřřv

skuze je nájleži premáhati človeka, ešte tó nájbole trdo srcé, ár skuza z močjôv magnetizma prime človeka.

Skuza je tüdi vrédnost za vsákoga edinoga človeka. Ka bi bilô z nami, či bi nê znali jôkati, či bi se nê znali skuziti? Či bi povôden skúz prehodila našo znotrêš-njost, vôrazlejáti bi se pa nigdár nê mogla, té bi v nás samo neprestanoma rasle bolečine i žalosti. Ka bi bilô z nami, či bi se včasí-včasí na ednom tihom mesti, gde nás zvün Bogá nišče ne vidi i čüje, lêko vö nê zjôkali i svoji bolečin prenapnjenom strüno z svojimi skuzami nê zlekôtili? Što bi se spômeno z tisti ran, od šteri nišče drügi ne vê, li samo mi, što bi nam naprejprineso tiste žalostne spomine, šteri so edino naši, či bi se mi z svojimi skuzami nê lêko žnji spominali i ji objôkali. Velki, požalüvanja vrédni siromácke bi bili mi, či bi nam nê bilô dáno skuziti se, jôkati se. Skuze so záto drága vrédnost za trpéčega zemelskoga človeka.

Skuza je vsigdár svedôstvo. Nigdár ne tečé za samoga sebé, nego vsigdár jeste nikaj za njôv, zakoj trbej, da tečé. Nê skuze skuznatoga človeka vplivajo na nás, nego tisto, ka se nam v njegoví skuzaj pred nami pokáže. Tiste velke bolečine, tužnosti i žalosti občütnost, štera v skuzaj

iščejo pôť v zvünêšnji svêť. Skuze vsigdár od sébe daleč naprej kážejó, rávno záto so vsigdár svedôstvo. Pri odpriom grobi kápajôče žalosti skuze so glasno svedôstvo toga, kak preveč so lübili tistoga, koga so zdaj zgübili, i kelko bolečine se je vküpnábralo v tom oranjenom srci. Pokôroči-nênja skuze nás opominajo na tisto bolečino, štero je moji grêhov občütnenje v meni goriobüdilo. Skuze nás opominajo na žalost, ali na veselje, i záto so svedôstvo.

V zgodovini človečanstva je ešte nê bilô tákšega vrêmena, gda bi skuze bole bilé potrêbne i bole bi tekle, kak pa dnesdén. Lüdstva velka vnožina med skuzami zaspi i med skuzami se prebüdi. Dnesdén so skuze i človek têsno vküpzvêzani. Oh kak dobro je tó, da nas je Gospodni Bôg z skúz drágim dárom obdarüvao. Kak dobro je tó, da dnesdén lüdjé lêko gučijó po jeziki skúz, da siromácke z oblástjov skúz lêko odpréjo bogátcov mošnjô, da lêko objôčemo svojo žalost, nevoľo, zgübičke i tüdi svoje veselje, radost v skuzaj dámo naznánje bližnjim svojim. Ali od koga dene svedôstvo denêšnjega človeka skuza, ka stoji za skuzami? Pri nájveč lüdi za njihovimi skuzami tam stoji tista bolečina, da dnesdén nega zadosta krüha, da je dnesdén nestálen ütrášnji dén, da je v

Z-Bôgom stani!

(Prípovêst z-bojnskoga vrêmena)

I.

— No, zdá že ľeľko idemo! . . . Ešče ed nôk vzemmo slobôd. Z Bôgom, milá matí! . . . Z-Bogom, deca! . . . Dobri bojte, bôgajte . . . Na tó so se gori ôdrple mále hiže dveri i cêla famíľia je po rédi vö šla na dvorišče. Nájnápře, napôt pripravleni, našpic zosükkanimi bajúsi vért, za njim na glávi z-žmetnov ladov tüvářišica. Zdá bi mogla pridti vtrêtoga têla, grbave roké si muždžé'a, stára mamica, ali četvéro fríški vnúci so jo že pri tom drügom prági hiže žrabolíć prehitili i napře vöprišli na dvorišče.

— Ejnje, ejnje, dônok bi skoron nika pozábo. Pipa mi je vu vsagdanêšnjem kaputi v-žebki ostála i brezi té je nindri nê človek cêli, — se je nazá obrno Čer Ferko i notri se je napôto.

— Nêdte nazá, ár nede srečel — je skočila pred njega šatřüvsjôča žena. Doli je djála z-gláve lado na tla i ona je šla nazá po pipo.

— No, ali zdá pa že hodmo, ár ešče zamüdití náidem vláť i uprav nede srečel! . . . Bôg z-vami drága deca, Bôg z-vami dobra moja, mila mama! Skrb méte na sébe, da vas vu dobrom zdrávji nájdem, či me te dober Bôg domô pomore..

— Bôg z-tebom, z Bôgom, drági moj sin — erčé z digetajôčimi vüstitami, z vküp zaklüčenimi rokami, za siná se starajôča, britke skuzé točéča starica, mila matí.

— Prineste mi pükto z bojne! — je opominao v-péíom leti bodôči Gyuri sínek očo.

— Prinazém ti, prinese'm, samo vrii boj — ga je trôšľao Čer Ferko máloga sineka i komaj je stôpo dvá stopája proti dvércam, pá je stano i proti vküpnoga dvorišča stanovánji se je obrno, vu sebi si misľéci:

— K-Jánoš bratovim bi mi tüdi trbelo notri stôpiti i z ništernimi rečmi od njih slobôd vzéti i vö se zmiriti žnjimi prve, kak odidem.

vezdášnjem vrêmeni preveč dosta trplênja i manire. I kelko pa jeste tákši lûdi, ki záto jôčejo, ár z nika dosta jeste na etom svêti, i rávno záto je pa malo drûgoga, ár je dosta grêha, mojega grêha, tvojega grêha. Dosta je grêha, lagojije, hûdobije, neprijátelstva i záto je premalo krûha, lûbézni, mira i zadovolnosti, za štera se jôčemo, skuzimo. Ločimo se od grêha, bole lûbimo, bole vermo, bole se vûpajmo, bole pošteno žívlênje žívmo, ne bojmo eden drûgomi več neprijátelje, tak mo vse meli i nikaj nam ne bô zmenkalo. H

Ta drûga žena. (Melodráma).

(Pisao: Gyôri Vilmoš. — Poslov. Flisár Jánoš)

Vôra polnôč bíje.

Mrtveci gečeči idejo vö z-grobôv.

Okôl polnôči se skloncka po oblôki,
Drûge žené srdce se vu támni strôsi.
Sáhši se, gor stáne — „vu mrtvečem gvanti:
Senja je, al' zdênje? Što jeste vu hrambi?!
Ka ščeš tú? Ka iščeš, pokopana ženska?!“

Prva žena:

„Pítat sem prišla, tebé drûga žena“
„Edno svilni vlási deklíčko sem mêla,
Gde je moja krotka ovčica prelêpa?“

Drûga žena:

„Nemrem pomágati, vse sem doprinesla,
Obrániti smrti sem jo jas nê mogla“.

Ta prva žena:

„Ti mrtvi vídijo, ví žívi nelažte!
Vu nébi vsa znájo, tó verte i znajte“.

„Dosta je jókala, nê si mogla spati,
Makovo pítvino si njê dála spiti,
Njêni lêpi pogléd je od pítvi vuspán —
Ona spí, — a, tí nê — i vse ti je zamán!“

Drûga žena:

„Idi, ne mantráj me! Rêč tvoja je smrtna...
Vkráj, vkráj mi od ôči! Glédati te mantra!“

Prva žena:

„Mêla sem i sína, dŭše mo' lûbézen,
Vrli i pokoren, nigdár nê okoren,
Kak gingav cvêtek tíhi, kak vláhki veter
Se je nagíbao on, bôgao svojo mater“.

Drûga žena:

„Okoren je grátao, nika me nê bôgao,
Na káranje me je tú nihao, odíšao!“

Prva žena:

„Ti mrtvi vídijo, ví žívi nelažte!
Vu nébi vsa znájo, tó verte i znajte!
Vö si ga pognála,
V-mrzloj zimskoj nôči,

— Dobro de moj sín, li idi i vzemi, od nji slobôd! Ne odháaj vu srdítosti vu tó grozno bojno! — ga je rátała starica mati, ali žena nje-mi je bránila.

— Just neidi! Nevidiš, ka so se skrili. Ni brat, ni žena se zdá nekázeta. Geto so se drûgôč vsigdár na dvorišči vrteli, cêli dén nedelajo drûgo, samo nestrégajo, ka mi činimo? . . .

Ferko se je z-nestálnimi stopáji, z povisnjem glavôv túžno vzéo pá napôt. I kak je dale od hiže odišao, z-sadovenim drevjem bodôče sadovnjáke za seboj povrgao, se je bole i bole vu dŭši okmičo. Zamüdjene, slobôda nê vzéte: „zbôgom“ reči, so ga težile na srdci.

Vônê, pri trávnika pelajočoj peškoj pôti se je nazâ zgledno. Že je samo tôrem vido z-vési.

— Jaj, da bi bár tak daleč nebi prišao i nebi mi tak silna bila pôti, bi nazâ šô — od nji tŭdi slobôd vzéli! — Z brasklavov dlánov si je dolí zbrisao znojno čelo. Dosta féle k-srdci zvé

zani niti ga je vleklo nazâ k indášnjój rodjenjá hiži, njé z-bratanci vkŭpnoga dvorišča mogôče nigdár nede več i pri vsem tom bi vu Božem skončanji počivajočim navdŭšenjom šô domovino brániti, či bi ga tevi dvê rêči težkôča ne bi težila na srdci.

Vu kasárni je že nika malo pozábo z-one velke dužnosti; nê je čŭto na telko njé težkoga bremena, ár so ga nestanoma trŭdavne vaje, mujštre nateliko slekle od vnôgoga dela vtrêto njegovo têlo, ka se je po večeráj z-drevnim, nečŭtêčim têlom vtégno tá na ležišče.

Samo gda so na bojišče šli i sprevájalo je je pô váraša národa i slobôd vzéli od njih, je čŭto bole i bole težko bremen na srdci. Njegovi túvárišje so navdŭšeno popêvali, vö so se na ôkna vagônov naslánjali i po preklátov vagônaj veselili, on se je pa v-kôt potégno i tam vu sebi med skuzami gúčao: z Bôgom stani, — z Bôgom stani!

Z-hiže vò stírala.
Bíla, z-céle mòči.
Zvóna dvér, pri prági
Se klečéči molo:

„Pústíte me notri!“ — Ah zaman je proso.
Ti žíva matí si čúti nê štela tò.

Tak je k-mrtvoj prišao, tá na brútiv k-meni,
Njega joč sem čúla v-groba globočini,
K-sebi sem ga vzéla, vu sne ga zíbala“.

Drúga žena:

„Odidi od méne, rêč tvoja je smrtna,
Vkjaj, vkjaj od moj' ôči — viditi te mantra“!

Prva žena:

„Ka pa moj tíváriš, moje decé oča,
Zakâ povrže dom, od njega odhája?“

Drúga žena:

„Ka vém jas, gde hodi? Drúge radosti má:
Násladnosti žítka, veselnosti zgánja“!

Prva žena:

„Ti mrtvi vidijo, oh žívi ne lažte!
Vu nébi vsa znájo, tò verte i znajte!“

Pretežka je túga, mantra njé znášanje,
Nezvráči je drúgo, li mirovno djánje!
Zgledni se li tamtá pròti Mòre brègi,
Tam svèti mēsec na njega obráz blēdi!“

II

— Nemrem znati, ka za velike nevòle se je
zgòdilo tam prèk? Tak veliko jávkanje, jòkanje
se čúje prèk, da malo ne razvrže hižo! — je Čer
Jánoš z kúnje pravo notri v-hižo ženi.

— Jòčejo se, ár je je Bòg pokaštígaio za
njihovo dobròto, za one nadúte snehé gizdosti
volo. Pismo je prišlo, ka njé je mòž spadno na
bojišči i či pravični ščémo bídti, Ferko je túdi
bojdíkač človek bío.

— Ne sòdi jih žena. Tò je Bogá delo. I
k-tomi, on je za domovíno mrò.

— Ali, ka je istína, je istína. Viš, na on
grozen dén, obmobilizácije so se ešče ti nájdúr-
nēši protivníci vòzmirili i tak šli z dōmi vu boj-
no, ali té velikáš je pa brezi toga odišao, ka bi
eden: „Z Bògom stani!“ povedao.

— Od nás je túdi šteo slobòd vzéti, so mi
matí pravli, ali ti si se prè skrila pred njim v-

Drúga žena:

„Vzemi vkraj od etec rokò i v-grob idi!
Štòkrát ráj grob, kak pa tebé poslúhšati!“

Prva žena:

„Grob je težke mantre blájženo hēnjanje,
Tebi naj nebode ešče tò vtihšanje.

Žítek ti naj Bòg tú ešče njá, — podúža,
Čeres nòči tvoj grēh moja hodba grōža!
Vsáko nòč me vídi!

Prídem nazáj prosit: svilni vlási čérko,
síneka i mōža!“

Ousvetnost i správišče Gustáv Adolfa drúštva.

Prekmursko evang. Gustav Adolfa filialno
drúštvo je svojo letošnje ósvetnost i správišče
sept. 5 ga v M. Soboti melo, na šterom so tao
vzéli zastopnici vsē naši prèkmurski gmán i
dosta priátelov - priátelic Gustav Adolfa drúštva.

Ousvetnost se je po 8. vòri začnola vu
cérkvi z obēnim popēvanjem podporne pesme:
„Prebúdté se ino čújte“. Luthár Ádám, predsed-
nik drúštva, so na podlági Ap. Dj. 16, 9—15.
predgali i bogámolili. Sv. govor je preveč
lépi redovék nasledúvao: Pojbič Margit gospo-
dičina je „Lúbim Te, oh Bòg“ s solo-pěsmov
tak mlo zvišávala Stvoritela, kak tò vsáko útro
čini fúčica na korini; Búkvíč Štefan osmošolec

kúnjo i mené si túdi notri napelala. Tak smo tò
mi túdi krívi.

— Tak je, tak, samo ga zagovárjajte vi.
Ne bi se njemi potrla nōga, či bi k-nam notri
stòpo! Mogòče je tò šteo, naj bi jas šla vò pred
njega i odpúšćenje prosila od njega, záto, ka me
je preminòči tjeden z-meklòv lúčo, ali pa vi, záto
ka vam je pred trēmi lēti z-motíke štilom gla-
vò prebio?!

— Nihájmo, pozábmo žena ono grdo sva-
júvanje. Po pravici si ti i tam prèk ona snēha
sta rēdile vsígdár svájo. Vidvi sta se nē mogle
zbívatí. Vsáka se je od te ove zavékšo držála!
Tak činijo ti gizdávi, dokeč ji Bòg nepokaštíga.

— Vidi se, štera je bila ta gizdáva: štero je
Bòg prigledno!

— No, ne gúči Rozika tákše! Ne boj na
teliko zvišena, že so mi kuma pravli, ka za krát-
ki čas pá bò štelínga. Vu devetnášetom leti stari
pridejo na vrsto, med njimi bode i nájni sín... On

je z globokim prečítom deklamálivo pesem: Gustav Adolf; Sočič Irenka pétošolka je preveč povidno deklamálivala pesem: Naše sv. mat. cerkve prišestnost, farní mēšaní khoruš je pod vodstvom Ruzsa Franc kantora genlivo lepō popēvao bojno pesem Gustav Adolfa: „Nevcagaj, oh črēda mālā“.

Po tej ōsvetnosti so predsednik društva ōdprli správišče i naprēdáli svoje naznanilo ōd društvenoga delovánja v pretečenom leti. Z toga naznanila li ništerne točke zamerkamō ese. Notrijemánja je bilo — z ostálím i žojom vrēt prvēšega leta — navkūp 13.718 95 D (ménje 680 75 D, líki v prvēšem leti). Darūvano je pa po faraj: Puconci 3 283, M. Sobota, 2,223, Bodonci 1.931-25, Gor. Slaveča 935 75, Križevci 925-25, Hodoš 843 75, G. Petrovci 806-25, Moravci 750, Lendava 520, Domanjševci 450, Apače 346. Z toga decē dár je vōzaneō 1.489-25 Din. Poprēkno spádne na dūšo 64 par (lání 68); dōnok efa poprēknost se vu pojedíní faraj etak razvíja: Lendava je dála za vsakov dūšov 1 D 62 p, Apače 1 D 5 p, M. Sobota 93 p, Hodoš 86 p, Puconci 84 p, Bodonci 80 p, Moravci 61 p, Slaveča 58 p, Domanjševci i Petrovci 36 p, Križevci 25 p.

Podpore so dáne: Apačam 1 800 D, Lendavi i Seli 1.000—1.000 D, Domi Diakonís v N. Vrbasi i Diasporalnómí Domi v Torži 100—100 Din. 2/3 tála celōga notrijemánja (8.153 D) i

celi dár decē se pōleg pravil pripōšleta glávnomi društvi.

Vu predstojníkstvo društva so za nadální 6 lét nazájzebráni Heiner Géza, Luthár Ádám i Šiftár Károlj.

Nazádnje so predsednik zahválnost vadlūvali vsēm oním, ki so se vu priložnosti Gustav Adolfa društva vkomtáli trūdili i z krátkím zdūhávom zaklūčili správišče. Z cērkvi vōldōči verníci so 288.5 D offertoriuma položili na clo Gustav Adolfa podpornoga društva. L.

Pozáblení očanaš.

Prvo vōro verenávuka smō meli. Po dvomēsečni počitnicaj sem pá pred sebo mēo deco, s šterimi sem nadaljávati mēo svoje versko-zgojíteľsko delo.

Prvo vōro se pač ponávla. Začno sem z molítvami. Kak prva je prišla na rēd Gospodnova molítev.

I te sem doživō nikaj, ka mi je ōdprlo ōči pred vsem dūhovním siromaštvom, s šteroga so mi ništerní dečki prišli k verenávuki.

V trétjem razrēdi edne moji šol se je zgōdilo, ka je med devétimi dečki šest v počitnicaj pozábilo očanaš!

Píto sem svojo deco: „Deca, se spomínate ešče, jeli so tej dečki na konci

tūdi tá zná pridti, gde je negvūšen ōloveka žíték, ali záto i tam vu Božoj rōki vsáka stvorjena dūša.

Porednoga tēla Rozike erdēči obráz je naednōk tákši grátāo, kak tam na polici na žūto oblejáni smetenjáť pisker.

— V novinaj je bilō?!

— Bogme v-novinaj. Tō pa známo ka, ka tá pride, je gvūšno, kak smrt. Naš Šándor pa zagvūšno notri ostáne, vē njemi med stōmi nega pára.

Na drūgi dēn je edna po dosta potāj ōbhodēča tábora kárta prišla k-Čer Jánošovím. Z-junáškōv smrtjōv preminōčega Čer Ferkoja slēdnje pismo je bilō. Tam na krvávoga bojnskoga polá tle, vu slēdnjoj njegovej vōri je pisao i ōdpūščenje proso i slobōd vzēo ōd njih.

— Vidiš žena, vidiš! — skuzé so oblejale Jánoš bratanca, — on je slobōd vzēo ōd nás,

nē je ostao dužen, ali mi smō njemi dužni ostali. Zdá že kak i gde njemi mam praviti: Z-„Bōgom bojdi!“

— Kak naj povēte?! — si je brisala zdá tūdi vse bole erdēčē svoje ōči.

— Vūtro pokōsta doli z-Šándor sinom sirōte vdovice trávník, ár ovak tam zná preldti i na kvár pridti cēla krma. Nē je dobiťi ni za pēneze kosca. Pa za krátki čas pride deždževno vrēmen, štero čútijo moje bolēče ledevjé že naprē.

— Dobro je žena, prav máš, hválím ti tvoj dober tanáč! Tō sem želo ōd tēbe, ár sem si že sam mislo na tō.

Na drūgi dēn vgojdno rano je začno kositi Jánoš gazda z-sinom vrēd trávník. Že dávno je nē čūto tak ōstro kosō, kak zdá. I tak je čūto, ka njemi z-srdcá onoga težēčega bremena pri vsákōm rezájí eden, eden faláčec miné, vse bole njemi je ležēše.

Na trétji dēn so se uprav skažūvali na nébi deždževní kmični obláčje. Vdovice Čer Ferenco-

šolskoga leta znali očanaš?“ Deca so mi ednoglásno potrdila: „Že na konci prvoga razreda so znali, lani pa ešče bole.“

Dale sem spítávo deco: „Ka mĩslite, deca, kak je pa te tĩ mogĩče, ka zdaj, po dvej mĩsecaj, tak slabo znájo očanaš?“

Na tĩ pitanje se je oglásila edna deklinica i právla: „Záto so pozábili očanaš, ár so gvĩšno nigdár nej bogámolili.“

Dale sem nej spítávo. Nej sem vĩpo nedũžnoj deci postaviti žmetnoga pitanja krĩvde.

Ali tak da bi začũtila, ka se eti more poiskati krĩvca, se je moja deklinica pá oglásila, brezi toga, ka bi jo jaz pĩto: „Dečki so sami krĩvi, ka ne vejo več očanaša. Zaka so nej bogámolili?“

Ja, zaka so nej molili? Od decé sem nej vĩpo odgovora prositi na tĩ pitanje. Zbojo sem se mogĩčnĩsti, ka bi se mi štero dēte oglásilo s strašnov sĩdbov: „Záto, ka so te tvoji stariši pũstili brezi molitve spát iti i stanoti! Tvoji stariši so tak vsega krĩvi!“

Ja, ja! Stariši, materé i očetje so krĩvi, kĩ svojo deco ne včĩjo bogámoliti, nego celĩ dopũstijo, ka ešče tĩ pozábijo, ka so se v šĩli návčĩla.

Šola i dĩm, cerkev i držina morejo

ve senĩ je že z-vĩkšega tála z trávnika domĩ správljeno. Te slĩdnjen vĩz sũhoga sená je že tũdi na pĩti bio proti dĩmi. Čer Jánoš je je pelao domĩ z-jũncĩ.

Žalosna vdovica je z rasojami i grablami na plĩčaj šla za kĩli. Jánoš od zgoraj na senĩ sedĩči, je gnao jũnce. Nē je trbelo tē v dobrom rēdi držáne stvaré nagibati, sami od sēbe so se pasčĩle: čũtĩviši se bližajĩčega vihēra.

Hĩtro válaĩĩčē, eden toga ovoga tirajĩčē, kmične obláke je glĩdao, v-njē se zaglĩdavšĩ, tak da bi ešče nigdár nē vido tákšĩ. I ednĩk se njemĩ je tak vido, da bi z-ednoga svekloga obláka kraja Ferkĩ brat potĩsno vĩ glavĩ i z-rokĩv njemĩ slobĩd kĩvno.

— Ka je tĩ svák? — je stánola vdovica, z-cestē kraja, čũdĩvájĩčē se, kak je Čer Jánoš doj pũsto na njē glavĩ blĩ i z-ponošĩnim kršćákom proti nēbi zamajũtno, glásno se je naklĩnjao proti obláčnoj nēbi:

— Z-Bĩgom stani! Z-Bĩgom stani! F. J.

pač vkĩper delati. Dĩm dale more zĩdati, nej pa rĩšĩti, ka je šĩla zazĩdala.

Prĩti deci, štera se domá preklinjanja včĩ mesto molitve, sta šĩla i cerkev ali brezi mĩčĩ, i te je moreta pũstiti dale iti po pĩti pogĩblēnja, ali se pa njima posrečĩ, odvĩnĩti je s pĩti grēha, i te postávi med stariše i deco globoki prepád, šteri lĩči sinove kmice od sinĩv svetlosti.

Stariši, kĩ dopũstĩte náj vaša deca pozábijo v šĩli i v cĩrkvi navčeni očanaš, če te vi vĩkšo mĩč meli nad svojov decov, kak šola i cerkev, če do vaša deca brezi molitve nadaljávala pĩt žĩtká, te do z vami vrēd pogĩblēna.

Čē ta pa šola i cerkev mēla vĩkšo mĩč nad vašov decov, čē semen božē rēči prĩnesē sád v srcáj vaše decē, te do se vaša deca vkraj mogla obrĩnĩti od vás i se v vašoj družĩni spunijo odlĩčne, pogájanja ne poznajĩčē rečĩ Jėzuša: „Ár sem prišĩ odločávat človeka, tĩ je: siná prĩti oči svojemi i čēr prĩti materi svojoj i sneho prĩti svekrvi svojoj.

I neprijátelje človeka bodo ti dománji njegovi.

Šteri lĩbi oči, ali mater bole liki menē, nej je menē vrēden“. D.

Ka Bĩg čĩni, vse je dobro.

Peter apoštĩl je ednĩk v edno nĩvo krajĩno potĩvĩ. Med potĩĩv se je eden tũhĩnski vandrar pridružĩ k njemĩ. Od toga mao sta vkĩper potĩvala. Večēr gda je sunce že zajšĩlo, sta k ednoj máloj kučĩci prišĩla. Té mále hiže gospodár njiva je etak sprĩjao: Siromák človek sam, ár sam pred krátkĩm vrēmenom vse svoje premoženje zgĩbo, ali záto vama na nĩč rad dam mesto. Vgojdnĩ prvo liki bi se na pĩt vzēla, Petrov pĩtnĩ tũvārĩš gorivũžgē toga dobroga človeka málo hižico. Gda sta se od daleč nazáj-zglēdnola, vidla sta, da je hiža v ednom samom plamēni bila. Peter pa razburkani kára svojega pĩtnoga tũvārĩša erkĩči: kak si li mogo napraviti tomi dobromĩ človeki tákšĩ nezahválnĩst? Té siromák človek nama je streho dao i ti si njemĩ dĩnok gorivũžgo njegovo edino premoženje, njegovo málo hižico.

Tē dēn prĩti večēri sta pá preveč trĩdnĩva prišĩla k ednoj hižĩ. Vĩrt njiva je z velkov ra-

destjov notrizvao v svojo hižo. Li samo pridita notri, hodita, ár vidim, da sta siromáka vandra-ra, potrebni sta počinka, rad vama dam sálaš, ár me je dnes preveč velka radost doségnola. Poglednita eto krasno zláto kupico. Eden stári neprijátel mi jo je poslo, kak znák zmérítve. Gda sta pa v gojdno dale šla, Petrov pôtni tůváriš ednók samo vótégne pod pláščom skrito i vkrád-njeno zláto kupico. Peter njemi pá razburkano právi: Človek, kak si pa mogo kaj tákšega vči-niti. Vidiš té človek nama je z radostjov dao sálaš, gdé sva si počínola i na toplom sva bilá i ti si pa dónok vkradno njegovo zláto kupico, šteroj se je tak preveč veseljo.

Na večér sta se našiva pôtnika pá zglásila pri ednoj hiži, malo toploga mésta sta prosila za nóč. Tu njiva je edna srečna i blájžena drůžina sprejéla. Oča, mati i eden lépi i zdrav poj-bič. V gojdno je Petrov pôtni tůváriš na tó pro-so stariše, naj dopústijo, da bi njihov sin na eden falat žnjima šó i bi njima pôť pokázo. Ro-ditelje so tó radi dopústili. Gda so pa prišli k vodě i prek so šli po brvi, Petrov tůváriš je toga pojbiča naednók samo notrisúno v tó glo-boko vodě, v gvúšno smrt, gde se je tůdi zalě-jo. Nesramní, blázen človek, ka si pa tó včino, je skričo na njega Peter? Predvčera si vužigo, včera si kradno, dnes si pa nedužno dēte, sta-rišov edino vūpanje vmōro. Samo se li hitro od-stráni od méne, ár z tákšim človekom več neš-čem vkūper potūvati, ki samo hūdo čini blíž-njim svojim.

Natō se oglásí Petrov pôtni tůváriš: Pazi Peter, li samo pazi, ne prenágli se v svojoj sōd-bi. Ár sam jas Boží angel. Ti zdaj ešče ne raz-miš tisto, ka se je zgódilo, ali včasi boš vse razmo. Tistomi prvomi človeki sam záto goriv-úžgo njegovo málo kučico, ár pod svojov hi-žov, pod njénimi rúši tákši kinč nájde, iz štero-ga nē samo, da si nóvo hižo léko goripostávi, nego ešče vse svoje dugé léko vōpláča i ešče njemi dosta ostáne za živlěnje. Tomi drůgomi človeki sam záto odneso njegovo zláto kupico, ár je odznōtra zastruplena bila z močnim čemé-rom. Njegov jálen neprijátel ga tak ščéo od žit-ka spraviti. I tistoga máloga otroka sam pa záto sūno v globoko vodě, gde se je zalějo, ár či bi gorizráso, žnjega bi velki razbojnik i hūdōben človek pōstao. Zdaj je z nedužnov, čistov dūšov mrō, tůdi roditelje do samo blájženi spōmenek meli od njega, či bi pa v živlěnji osto, bi tak

sebi, kak svojim starišom samo žalost, trplěnje i preklětstvo spravo. Jeli že razmiš vse tó moj drági pôtni tůváriš Peter?

Tůdi z nami se dostakrát kaj prispodob-noga zgodí v živlěnji. Večkrát tak mislím, da nas je Bōg orōpao i preveč pokaštigo, pa je li samo záto včino z nami kaj tákšega, ár nas pre-več lůbi i da bi naj nika dobroga včino z nami.

Mi lůdjé eti na zemli li vsigdár samo žitka naōpačnost vidimo. Záto se nam vidí živlěnje za tak preveč zamotano i nerazmeto. Samo bo-dimo potrpliví, ednók mo žé vidli žitka právo fárbo, gda se nam vse raztolmači, gda bomo vse razmili.

Zdaj ešče dosta ne razmimo na etom světí, ali pride čas, pride vrěmen, gda vse zarazmimo, gda bomo záto dičili i blagosláviali Bože světo imé:

Ka Bōg čini, vse je dobro,
Svéta je njegova vola.
Njegvo ravnanje je mōdro,
Njegov dár i nevola.
On me ednók
Z skuz ino mōk
Zná pá osloboditi:
V njem tak nemam dvojiti.

H.

Dentist PERC EMIL

se je vrnil z orožnih vaj in zopet
redno ordinira

Murska Sobota v hiši
Prekmurske banke.

Ženski kotiček.

„Odpusti nam dugě naše . . .!“

Bilō je vōni na fronti. V podzemelskom rōvi so sedeli vojáki vkūper. Kmična nóč je grátala, tū pa tam se je čúlo fūčkanje granát, strělanje iz pūkš. Ali vojáki so že preveč vajeni na té gláse, niti jih več ne poslūšajo. Tiho se med seboj zgučávajo, ti bole batrivní sedijo v enom kōti, kadijo i se kártajo. Smrt je tak blůzi, da so se ešče z njōv spajdášivali. Šále zbijajo, pa ništerni se na glás zasmejé. Miren, mládi dečko sedí sam v svojem kōti v rōki tiskáva málo čarno knigo, Světo písmo. Za čtenjé je prekmično ali leži njemi je, če knigo samo v rokaj drži, njegova mati jo je njemi dála, gda je od dōma šó. Pred njegovimi očmi stojí mati

njegova, dober stáří obráz se světi v kmici, i dečko zná, da domá vróče i trepetajóče moli za svojega siná. Teda stópi k njemi tůváříš, velki, močen mož z siróvim pogiédom i ga trósi za rame.

„Halo, dečko, ka stiskávaš knigo, misliš, da ti kaj pomága? Misliš, da te obarje smrti? Domá bi ostao pri maternom krilí, če verješ v té fabule.“ Vojáki se škodoželno smejejo. Mládi móž zdigne mírno svoje oči: „Pústi me tůváříš, ár tůdi jaz se ne vměšam v vaše delo. Če nájdem v toj knigi svoje blájženstvo, je tó moj hasek. Tůdi vam ne bi škódlílo, če bi premišlávali, ka bode, gda pridete pred sódni stolec Vsemogóčega.“ Vojáki se smejejo i se spogledávajo z odkritím veseljem. Dobra zabáva se njim je ponúdíla i Velki mož pa nadaljuje svoj pogovor: „Povej no, ka je tak lepoga v toj knigi? Nam pově tůdi tó, kak se rešimo gláda, mraza i smrti?“

„Ja, tůdi tó nam pove,“ odvrné mládi voják, „ár šteromi je dŭla síta od Bože reči, tisti ne trpí gláda, ne čútí mraza i se ne bojí smrti.“

Vojáki utihnejo. Tak velke, tak pune mira i vŭpanja so reči mládoga vojáka. Ali njegov protivnik tak hitro ne popústi. „Ah tak je to! I če te vŭtro króglia nájde i ti odrťga nogó, té ti dá Bóg nóvo nogó, ti pa ne boš preklinjao onoga, šteri te je strélo?“

„Ně, ne bom ga! Ár rávno v toj knigi nás Bóg včí: Odpústi nam dugé naše, kak mi odpúščamo dužnikom naším! Če me pa Bóg pokáštiga, da zgúbím kotrigo svojo, te se mírno znájdem v njegovej vóli.“

„Norc změšani!“ zakričí čemerno té starejší mož i se obrné.

Druého gojdno morejo štirje vojáki od tiste postojánke na patrolo. Med njimi sta obá nasprótnika z prvejšega večéra. Pazlivo plezijo naprej próti sovražníkí. V lógi so nastávlene visíke ovíre z bodéčega drota. Brez glása idejo naprej, samo tů pa tam poka súha vejka pod njihovimi stopájí. Že začínjajo z velkími škárjami rezati drot, da bi šli dale, teda začne z one stráni bliskati i pokati. Sovrážnik je opazo móžé i je pregánja s strélanjom. Patrola more nazáj. Dvá prideta brez zádev nazáj v postojanko, dvá falita, oni brezveren móž i vrli mládi dečko. Po dugom moréčom čakánji se čújejo vónej teški stopájí i žmetno dihanje. Gda se vojáki okóli zglédnejo, vidíjo, kak te mládi dečko smrtno

blédi i trůden nezé na pléčaj oranjenoga tůváříša, šteri ga je ešče prvěši večér tak hŭdo razžálo. Za silo so ga zavézali i ranjenec je prišo k sebi. Trůdno je glédo okóli sěbe, te pa je zošepetao: „Gde pa je moj rešitel? Obviso sem tam na bodéčom droti, on me je oslóbodo i me je esi prineso. Sram me je pred njim, ár sem dužnik njegov!“

Pripelali so mládoga vojáka k njemi.

„Prijátel“, právi njemi, „ali mi lejko odpústiš?“

„Nej si mi včino nikaj slaboga, nemam ti kaj odpústiti.“

„O, ja včera sem se ešče norca delo z Bogá i s Troje vere. Dnes sem ti nevoščěni na tó vero.“

Mládi voják se sklóni k njemi.

„Nej prijátel, nevoščěni mi nesmiš biť, ali navčítí se moreš, vervati kak jaz, té ti bode lejko živetí.“

„Če mi pa oranjeno nogó odrěžejo?“

„Té tó moreš vzéti za zaslůženo kaštigo, ár si izživao Bogá. Če boš pa vervao v Bogá, boš tůdi z ednov nogóv srečen človek.“

„Kak se náj včím vervati v Bogá?“

Mládi voják sěgne v žebko i privlečé z njé málo čarno knigo i jo ranjenci položí na prsa.

„Vzemi prijátel, mati moja mi je dala tó Světo písmo, náj ti pokáže pót v nóvo žívlěnje.“

„I ti tůváříš?“

„Jaz! Jaz nosím reči Bože želv srci. Návčo sem se že zdávna nájvékšo zapóved: Odpúščati drŭgím, náj nam odpúščěno bode.“

Frida Kovátš.

Náj nás stiskávajo, náj trpímo žalost, náj smo v čěsti ali sramoti, náj nam kakkoli ide, samo ostante pri tom, ka sem vam predgo, od koj znáte, ka je tá práva boža rěč i evangelium. Luther.

Ka náj želě človek več, ali ka potrebuje bole, kak če zná, ka je po krsti bože děte i pri sebi má božo rěč na trošt i pomôč proti slabosti i grěhi. Luther.

Ka ništerni ne verjejo, tó ne škódi krsti ali evangeliumi ali cerkvi, nego njim sámim. Luther.

Falat krúha.

V sobi mále kméčke hiše sedite dve ženski: edna po prôstom oblečena, z velkim predpásnikom pred sebo, pôleg sébe košaro graha, šteroga hitro lúčiho njéne pridne roké, druga pa v modernoj, varaškoj obléki. Z váraša je prišla obiskat svojo sestro. Rávnô je s tem zaposlena, náj sprázni svoj kôfer. Zdaj privleče z njega máli paketič i ga odsúče. Gda vidi, ka je bilô v papéri, vse vkúper v smetišnico šče lúčiti. Ali slabo je namêrila; papér s svojim zdržetkom kmetici pred nogé spádne. Prestrašeno poglédne tá svojo sestro, potom se skloni i skrbivo poberé paketič. Falat krúha je blo v njem, falat lêpoga, čarnoga krúha, šteroga je ona na pôti nej mogla potrošiti.

„Zaka ga lúčiš v smét? Nemrem viditi, če se tak ravna s krúhom. Vsikdár se mi tak vidi, kak bi se človek s tem pregrêšo prôti Gospodnomi Bôgi. Ár krúh je boží dár i záto mi je svétí“. Tak je korila kmetica svojo varaško sestro.

Ova je z nikakšim zvišením i trmastim obázom odgovorila: „Če ščeš té falat krúha ešče pojestí, sestra, za mojo volo lahko. Meni je presúhi. Ali ti si že vsikdár tak čúdnoga mišlénja bila!“

Kmetica je mirno odkivala z glavôv: „Ne verjem, ka bi moje misli tak čúдне билé. Se ne spominaš več, kak so babica vsikdár, gda so načnoli koláč krúha, znamenje križa napravili na njem z nožom? I jeli je krúh dnesdén nej ránc telko vreden, kak níkda?“

Sestra nej je na té reči nej znála níkšega odgovora dati. Ja, v srci je istino mogla dati sestri, ali nej je ščela tó prípoznati. Samo telko nej je odgovorila: „V váraši se tó ne vzeme tak strogo, ár mi preveč zlehka pridemo do krúha. Idemo pač k peki, pa si ga kúpimo“.

„Mi se pa moremo za njega mantrati! Delamo, trúdimo se celo leto v sunci, dežji i vetri. Na konci ga pa moremo ešče šparavno jesti, če je letina slaba bila“. Kmetica je pri tej reči zamíšleno glédala skôz okno na zeléne sejávte, štere so se zíbale v vetri. Na njénom obrázi so se poznale vse skrbi človeka, ki v znoji svojega lica jej svoj krúh.

Sestra nej je právla: „Preveč nespametna si bila, ka si te prevzela vérstvo. Šla bi v váraš kak jaz, pa bi měla svojo mēsečno pláčo. Menje skrbi bi měla i ležejši žitek“.

Kmetica se je smehála: „Rēsan misliš, ka bi jaz v váraši bole srečna bila? Betežna bi

grátala od domotôžja med visikimi stenámi i vòskimi ulicami, gde nega njiv i človek níkdár nema občútnénja: eti je moj dóm. Mogôče, ka je varaškim lúdem ležejše, ali vsikdár mislim, ka njim tó nájbôgše fall. Jáz ne bi rada živéla brezi grúde, brezi dela na nej i skrbi za njô, ár bi te orôpana bila vsej tisti radosti, štere mi zemla, moja zemla, darúje. Pa če bi vsi tak prenišlávali kak ti, što bi te obdelávo zemlô i správlo krúh za váraše? Znam, ka ešče izdak prebivajo po várašaj lúdjé, ki z víška glédajo na nás, ki se z zemlôv mantrámo, ali ka bi pravli vsi oni, če bi mi ednók samo povrgli zemlô i si oni za níkše péneze ne bi mogli krúha kúpiti?“

„Prav máš“, nej je odvrnôla zdaj tá varaška sestra, „pa ne zamêri mi. Od vsega toga sem ešče níkdár nej prav premišlávala“.

I obě sestri sta se obínole v lúbézní. I tá varaška je s slúznatimi očmi právla: „Zdaj pa pojeve vkúper moj zavrženi falat krúha!“

Poslov. D.

Prvle bogámoliti!

Mála dekliná se je mogla v bolnici žmetnoj operácii podvržti. Dete so položili na operácijski stol.

„Prvle kak te zdravo známo napraviti, moreš malo spati“, je pravo zdravník deklinici, prvle kak jo je narkotizíro.

„Tak? Ali če spati morem, te morem prvle Bogá moliti“. I dete je povedalo svojo večerášnjo molitev.

Oči okôli stojéči zdravníkov so se napunile s skuzámi. „Tisti večér sem po 30 letaj obprvim bogámolo“, je pravo sledi eden od zdravníkov.

V nemškoj držávi

je okôli 40–50% ov dúhevníkov odišlo na vojáško slúžbo. V tisti gmajnaj, štere zdaj nemajo domá svojega dúhovníka, sami gmajnarje v gojdnô i večér vkúppridejo v církev i tam sami držijo molítvene vóre.

Túdi v Nemčiji so velke varaške gmajne tó sklenole, da v letnom časi zvún rédni boží slúžb v církví, ešče v ráni útrášnji vóraj bodo vóni v naturi držáli rédne bože slúžbe pod mílov nébov.

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Ár z děl právdě ne bude pravično ni edno tělo před njím. Ár po právdě je spoznanje grěha. Zďaj se je pa brezi právdě pravica boža skázala posvedočena s právdov i prorokmi.

Pravica Boža pa po Jezuš Kristušovoj veri vu vse i na vse vevajôče. (Riml. 3, 20-22)

Seniorátno správišče. Čestníci našega senioráta i odposlanci naši ginsaj so se 5. sept. zbráli k rédnomi létnomi správišči senioráta.

Po lépoj ôsvetnosti Gustáv Adolf društva se je začnolo správišče v soboškoj cerkvi.

Po pozdrávní rečáj sen. inšpektora g. Benko Jožefa, so podáli svoje naznanilo g. senior Kovátš Štefan, za njimi pa drúgi čestníci i voditelje našega senioráta.

Ár je 6 létni mandát sen. predsedništva preteko, je správišče razpisalo volitve seniora i sen. inšpektora. Ver. občine do 1. mája 1941 morejo vposlati svoj glás na sen. urad v Soboti.

Glávno správišče i ôsvetnost glávno ga društva Gustáv Adolfa za Jugoslávijo oktobra 12. i 13 ga bude v Vinkovačkom Novomseli pri Vnkovci. Istotam bude 14, 15 i 16. oktobra čas dúhovnoga oboroživanja. Na obôjem z naše seniorije tao vzemeta Luthár Ádám i Škalič Šándor dúhovnika.

Osêbne spremembe v Dijaškom dômi: Oskrbništvo Dijaškoga doma je razrêšilo od prefektovske službe g. Klinger Antona i je na njegovo mesto pozválo g. kaplána Čurman Ludvika. Ár je oskrbništvo v njem primernoga človeka najšlo za voditelstvo Dijaškoga doma, je razrêšilo soboškoga kaplána Darvaš Aladára, ki je že lání podao osiávko na svojo službo, dužnosti dijaškodomskega ravnátela i je túdi té posle i tó čest zavúpalo na g. Čurmana. Gosp. Bôg náj blagoslovi njegovo delo v službi našega dijaškoga dôma.

Apače. V nedelo 8 septembra nás je obiskô dúhovnik naše soboške matérne gmajne, g. kaplán Darvaš i nás je v božoj službi krepilo v lúbézu i vernosti do našega Gospodua i do naše evangeličanske vere. Po božoj službi i Gospodnovoj svétoj večérji smo se zgučávali z njimi od teškôč svoje mále gmajne, živôče v rastorjenosti i nosêče bremen prevelkoga dugá. Po pôdnévi so g. kaplán obiskali ništerne držine,

na tó so se pa nazáj odpelali v Soboto. Vsi apački verníki so radostjôv vzéli dúhovno skrb svoje matérne gmajne.

Učitel'ska sprememba. Gdč. Lippai Ella je z Domanjševca premeščena na Tišino. Pozdrávlamo jo na njénom nôvom slúžbenom mesti!

Dobrovolni dári: na *Dúševni list* so darúvali ga. Benko Rozálija s Sobote 50 Din. — Na *Dijaški dom* so darúvali Cipot Karol s Tešanovca 30 Din. Srčna hyála!

Turobni glási. Zádni mēsec so se odsellili vu večnost z *Puconske fare*: Cipott Jolanka v Sebeborci, stara 18 let; vd. Filár Ilona, roj. Vaj v Brezovci, stara 88 leta. — *Z soboške fare*: 17. aug. Lepoša Gabor z Šalovec, mrô v bolnici v 48 l. st.; 28. aug. Podlěsek Ana, v Soboti v starosti 81 l. — *Z domanjševske fare*: Kóczán Jurij v Domanjšovci, star 74 l.; Šáncza Šándor v Domanjšovci, st. 77 l.; vd. Ožvald Franciska roj. Koltaš v Domanjšovci, st. 81 l. — *Z križevske fare*: 14. aug. Horvat Jožef v Fokovci, star 87 l.; 16. aug. Balér Štefan v Kuštanovci, st. 47 l.; 28. aug. Sovják Peter v Kančevci, st. 69 l.; 31. aug. Peček Adam v Košarovci, st. 71 l. — *Z moravske fare*: 6. aug. Ferencek Štefan z Tešanovca, star 68 let; 14. aug. Škalič Jožef z Vučjegomile, star 70 let; 21. aug. Erniša Štefan z Morávece, star 62 let; 28. aug. Banko Franc z Morávece, star 65 let. — *Z Gor. slavečke fare*: 7. sept. Kozic Štefan, drž. cestar v pokoji, rojen v Peskovci, biv. v Pertoči 88, star 74 let. — Vse žalúvajôče náj pomiri Gospodin Bôg, preminjenim pa náj bude Kristuš goristnēnje i žitek!

Anglija. V Angliji je vláda v vezdáš-njem bojnom časi prepovedala zvonēnje, nē pri boži slúžbaj, nē pri sprévodaj i nē pri nikši cêrkveni funkcijaj se več ne sme zvoniti, dokeč bojna trpi. Po etom toga samo vojaška oblást lēko dopústi zvoniti, i tó samo té, gda bi se z zvonēnjom neprijátelov prihod lēko razgláso.

Rusija. Znáno je, da je Sovjetska Rusija od 1929. leta naprej več nē dopústila svetiti nedele, nego na mēsec je bilô drúgi pēt dnévov počinka. Letos od 1. julija naprej je nedela pá znôva svétek postála v Rusiji. Tak mislimo i verjemo, da po etom toga nedela túdi v Sovjetskoj

Rusiji znôva Bogá-molênja posveçeni dén postáne.

Besarábija. V Besarábiji, štera Krajina je zdaj od Romunije nazájprišla k Rusiji, približno 80.000 evangeličancov živé. V vsêj faraj pôleg cêrkvi túdi šôla stoji, i povsôd črstva znotrêšnja misijonska dela oprávlajo. Májo hiže za diakonise, májo sirotinske hiže, bolnice, domôve za starce i onemogle. Cêrkveno živlênje túdi lêpo literaturo má.

Amerika. V preminôčem leti je B.b. lijsko društvo v Newyorki eden milijo bi-blije ôdalo.

Dogodki zádneho mēseca. Celi dén i celo nôč pošilajo Nemci zádne dni svoje žmetne bombnike nad Anglijo, náj prepráviyo vojáške i industrijske napráve. Nájbole srdito so bombardirali Nemci London, šteroga prebiválstvo včási cêle noči nemre spati, pa túdi podnévi ga zne-mirjajo eksplozije nemški bomb. Več bomb je spadnolo túdi na paláčo angleškoga kralá. Pri tej bombardiranjaj vsakši dén do velki letálski bitk pride, v šteri obá protivnika velke zgûbe máta. — Pa túdi angleški eropláni so močno bombardirali nemške váraše zôsebno Berlin, v šterom so bombe precí kvára napravile. Angleži zažigajo túdi velke nemške gôšče, misléci ka so v njih skriti vojaški magazini. — Túdi na môrji je prišlo do napádov. Angleži so zgûbili več trgôvski i nikaj bojni ladij. — Nemci so začnoli s francoske obále strêlati túdi z velikimi štúki prek môrja na Anglijo. — Vse tô se drži za priprávo velkoga napáda nemške vojske na Anglijo, štera že gotova čáka na prevôz v Anglijo. — Italijanska vojska je zavzêla angleško kolonijo Somálijo v vzhodnoj Afriki, potom pa je vdrla v Egipt i sôsédne angleške kolonije v vzhodnoj Afri-

ki. — Anglija je Ameriki prepústila 8 vojáski oporišč na svoji otokaj blúzi Amerike, za koj je dobila 50 starejši bojni ladij. — Nemški i talijanski zvôn. ministra stá razsôdila med Romunijov i Vogrskov obstojéčo pitanje Erdéla tak, ka je pô Erdéla nazájprišlo pod Vogrsko. — Romunski král je na pritisk národa odstôpo na hasek svojega siná Mihaela. — V Romuniji je uvedena fašistična vláda. — Amerika je vpelala splošno vojáško dužnost za vse moške od 21. do 30. leta.

Kršçansko živlênje je tákše, ka ÷lovek potrplênje má s slabostjov drúgoga.

Luther.

MIRO DOMAJNKO

MURSKA SOBOTA, Lendavska cesta

(prek od tovarne BENKO)

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

PRODAJAM:	Nagrobne vence umetne od	Din 60 —
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160 —
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750 —
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250 —
	Mrtvaški prtí (šlari) nav od	Din 30 —
	Traki za vence od	Din 20 —

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

SKLADIŠÇE PRI POKOPALIŠÇU.

Sprejemem naročila tudi za sveže vence!!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni ceni.

POPOLNOMA DOMAÇE PODJETJE!!!

Podpérajte

„Düševni List!“